

Szamárköhögés

Márciusban minden kibúvik a rejtekhelyéről, a barlangjából vagy a tokjából.

A hóvirág a hagymájából jön elő, ahol össze volt nyomódva, ezzel szemben a medve a barlangjából jön ki, de a medve olyan nagy, hogy ő nyomja szét a barlangot. Előtűnik a millió fűszál is, amely télen valószínűleg föl volt tekerve egy-egy apró cérnakarikára, és most lecsavarodott. Megjelennek az első ibolyák is, ezek mind lilára vannak pingálva, mivel bujkálás közben valamivel összekenődtek.

Sajnos a bacilusok meg a baktériumok is előkerülnek a szemétből, ahol tokokban heverték, mint a ceruza meg a radír a tolltartóban.

Így történhetett meg, hogy Miska barátunk a megenyhült napokban szamárköhögést kapott.

Mi sejtettük, miként kaphatta ezt a szégyenletes betegséget: az utcájukba a tejes egy szamárral vitte a tejeskannákat. Ez a szamár ősszel elordíthatta magát, sok bacilus potyogott az utca szemetébe, amelyet a tél betakart. Most olvadáskor napszínre jutottak.

Mi, a Miska barátai meg voltunk döbbenve. Szegény Miskát bezárták, mint egy haramiát. Közben pedig a szamár, amelynek köhögését megkapta, vígan élhette életét. Valaki mély együttérzéssel azt javasolta, hogy küldjünk valamit Mis-

kának. De senki sem volt tisztában a lehetőségekkel. Mit lehet, aki úgy köhög, mint a szamár? Csokoládét vagy zabot?

És az sem állott tisztán előttünk, hogy mi lesz a Miska sorsa, ha nem gyógyul meg hamarosan. Vajon ő is tejeskannákat fog cipelni reggelente?

Küldöttségbe verődtünk, és elmentünk Miskáékhoz, ahol mondhatom furcsa fogadtatásban lett részünk.

Miska apja elállta a bejáratot és azt kérdezte, hogy mit keresünk náluk.

Ha ibolyát kerestünk volna, nyilván az erdő szélére megyünk.

Végül is kiböktük, hogy Miska miatt jöttünk látogatóba.

Erre Miska apja egykettőre kiadta az utunkat.

– Nem tudjátok, hogy itt most szamárköhögés van?

És ezt úgy mondta, mintha az egész házban nem lett volna egyéb, csak szamárköhögés.

– Hallottunk ilyesmiről – vallottuk be –, de szeretnénk tudni, hogy mi van Miskával.

– Nem tudjátok magatoktól is, hogy köhög? – kérdezte a Miska apja feddően.

Erre becsületesen válaszoltunk.

– Mi is szoktunk köhögni, de attól nem állt meg az élet.

A Miska apja kitessékelt bennünket.

– Itt egy pillanatig sem maradhattok, mert a betegség ragályos. Ha változás lesz, majd üzenek.

Négy nap telt el várakozásban.

A negyedik napon láttunk az utcán egy embert, aki szamarat vezetett. A barátom megragadta a karomat.

– Te! Ez Miska! Figyeld meg, milyen szomorúan néz...

– Ez tudományosan lehetetlen – válaszoltam –, legalább egy hónap kell neki, amíg ekkorára nő a füle.

A szamár, amikor elhaladt mellettünk oldalt fordította a fejét, mintha nem ismerne meg minket.

A barátom utána kiáltott:

– Miska! Állj meg egy szóra!

A szamár sértődötten baktatott, de a gazdája, aki szemmel tartott bennünket, visszaválaszolt:

– A szamaramat nem Miskának hívják, hanem Illésnek.

Nem is sejtettük, hogy ekkora méretű járványról van szó.

Illés nem volt osztálytársunk, valamelyik másik iskolából léphetett a göröngyös útra.

És egy pillanatra föltárult előttünk minden névtelen veszedelem. Íme, itt vagyunk, erős és tudós férfiak, de nem gyanítjuk, hogy a kiszámíthatatlan sors mikor növeszti a világ előtt nagyra a fülünket.

– Menjünk – mondtam töprengve a barátomnak –, egyelőre örüljünk, hogy a négy lábú pára nem Miska volt.

Csak Illés.

Vajon ki ez az Illés? És ha megtudjuk, hírt vihetünk-e a szüleinek, vajon találkozásunk szomorú eseménye vigasztalás lesz-e?

Továbbindultunk kavargó gondolatokkal, jó diákként sétálni, a világra csodálkozni, és örülni, hogy a sors egyelőre megkímélt a szamarakkal kapcsolatos titokzatos betegségtől.

Tettetett biztonsággal tértünk haza és másnap nem közönséges örömmel, hanem inkább jövőbe vetett vakbuzgó reménnyel fogadtuk a hírt: a Miska apja keresett, most már meglátogathatjuk a fiát.

Lelkes örömmel és ugyanakkor kíváncsian néztünk a találkozás elébe. Vajon Miska teljesen meggyógyult-e, nincs-e számarfüle és patája?

De a megbeszélte időpontban a régi Miska fogadott, bebucyolálva.

Emberfüle volt és két szabályos lába.

Úgy látszik, a számarbetegség nem viselte meg, vagy ami még valószínűbb: erős volt Miskában az emberi természet.

– Fiúk – mondta –, sokat gondoltam rátok.

Lelkesen válaszoltunk.

– Az semmi – mi szinte láttunk is!